

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Троє Пламбів напередодні домовилися по телефону не пити у присутності свого брата Лео, тож вони сиділи окремо один від одного в різних барах Центрального вокзалу і смакували коктейль перед обідом.

Це був дивний осінній день. Кілька днів тому ураган Норістер^{*} наблизився до середини Атлантичного узбережжя, де зіткнувся з холодним східним огайським вітром і арктичними вітрами з Канади. В результаті штурму випала рекордна кількість снігу, що вкрила міста від Пенсильванії до штату Мен, ставши початком неочікуваної зими. У невеличкому приміському містечку за тридцять миль на північ від Манеттена, де жила Мелоді Пламб, дерева досі ще були вкриті осіннім листям, а тепер багато з них були зламані або похилилися під вагою снігу. Облямані гілки лежали на вулицях, перешкоджаючи проїзду транспорту.

Незважаючи на тривалий холод і постійні перепади напруги в електромережі, Мелоді дісталася поїздом Манеттена без пригод. Вона поселилася в готелі «Хаятт» на 42-й вулиці. Жінка знала, що тут вона не побачиться зі своїми братами чи сестрою. Вона запропонувала зустріти-

^{*} Йдеться про події у США 7 листопада 2012 року.

ся й пообідати в ресторані цього готелю замість їхнього улюбленого бару «Ойстер» на Центральному вокзалі. Джек і Беатріс, звісно, висміють її вибір, адже «Хаятт» не був популярним місцем. Мелоді було прикро, що ніхто не поділяв її смаки та ставлення до старого Манеттена.

Вона сиділа за столиком біля вікна на верхньому поверсі готельного комплексу, який був дуже дивним — сірим і похмурим. Мелоді доведеться вислухати чимало глузливих слів від Джека й Беатріс. Вона замовила келих найдешевшого білого вина за двадцять доларів, сподіваючись, що бармен наліє по самі вінчя. Ціна була навіть вищою, ніж за цілу пляшку, яку вона могла б собі дозволити вдома.

Після штурму погода залишалася прохолодною, але сонце потроху почало проглядати крізь хмари. Поступово теплішало. На всіх пішохідних переходах Мідтауна швидко танув сніг, вмить перетворюючись у неконтрольовані потоки багнюки та води. Мелоді дивилася, як жінка, вдягнена без смаку й не по погоді, намагалася перестрибнути величезну калюжу. Їй не вистачило кількох сантиметрів, і бідолашна вскочила своїми яскравими балетками просто у воду й дуже забруднила їх. Мелоді подобалося таке взуття, проте вона нізащо не взула б його в таку негоду.

Тривожні думки про доњок, яким доведеться йти не-знайомими вулицями передмістя, не давали їй спокою. Мелоді зробила ковток вина (так собі вино), дісталася телефон із кишені й запустила улюблений додаток, який Нора називала «Сталкервіль». Вона натиснула кнопку «пошук» і стала чекати, доки на екрані завантажиться те місце, де зараз перебувають її шістнадцятирічні близнючки.

Мелоді не вірилось, що цей кишенськовий чудо-пристрій здатний чітко відстежувати місцезнаходження Нори і Луїзи, поки діти мали при собі мобільні телефони. Вони були підлітками і, звісно ж, завжди носили телефони з со-

бою. Щойно почала з'являтися карта, її серцебиття прикоснулося, і так тривало доти, доки не висвітилися блакитні цяточки, а у верхній частині екрана вискочило слово «знайдено». Додаток показав, що дівчата були там, де й мали бути, — у репетиторському центрі SAT.

Заняття проходили шомісяця у вихідні дні, й Мелоді завжди відстежувала кожен крок доњок. Вона спостерігала, як блакитні крапочки повільно рухались на північ від Центрального вокзалу відповідно до ретельно вивіреного нею маршруту. Від залізничної станції доњки мають дістатися проспекту Медісон, а тоді їхати автобусом до 59-ї вулиці, вийти на зупинці й пройти пішки до репетиторського центру на 63-й вулиці. Дівчатам не дозволялося проходити вздовж парку, вони мали рухатися південною стороною вулиці, позь швейцарів у формі, які завжди почули б їхні крики про допомогу, якби дівчата потрапили в халепу. Їм було суверо заборонено заходити до Центрального парку чи відхилятися від свого маршруту. Мелоді щотижня попереджала доњок: вони мають бути дуже обережними, адже на них можуть напасті, примусити стати повіями або просто вбити і скинути у річку.

«Верхній Вест Сайд — це не Калькутта», — лагідно заспокоював її чоловік Волтер. Але вона однаково боялась. Коли вона думала про те, як дівчата бродять містом зовсім беззахисні, її серце починалося калатати, а долоні пітніли. Саме тому вранці, коли вони прибули на Центральний вокзал, Мелоді не хотілося відпускати їх на заняття. Її непокоїло, що по суботах на вокзалі завжди було багато туристів, які перевіряли свої путівники та розклад руху поїздів і намагалися знайти «Галерею шепоту»*. Сьогодні

* Приміщення круглої форми, де вздовж стін, але не в центрі, виразно передається шепіт.

вона поцілуvalа своїх доньок на прощання і спостерігала, як вони, блондинка та брюнетка, розчинились у натовпі. Вони були одним цілим із містом, і це лякало Мелоді. Дівчата повинні належати лише їй і завжди лишатися її крихітками. Але вони не завжди погоджувалися з її думкою, їм не подобалося, коли вона так піклувалася про них. Вона вже не знала, що панує в їхніх думках чи у серці. Водночас Мелоді розуміла, що дорослішання — це невід'ємна частина життя донечок. Їй хотілося, щоб вони стали сильними та незалежними, а найголовніше — щасливими. На жаль, більше вона не могла їх контролювати.

Якби ж вона точно знала, як у них складеться доля, або хоча б могла завжди спостерігати, чим вони наразі займаються, щоб діти постійно були у неї як на долоні. Принаймні останнє було їй під силу.

«Лео ніколи не поверне нам гроші, — сказав Волтер, коли вона виходила зі станції. — Ти марнуєш свій час, mrіючи про це».

Мелоді боялась, що він мав рацію, але хотіла вірити, що це не так. Вони позичили купу грошей, щоб купити власний дім. Це був крихітний старий будинок на одній із найгарніших вулиць міста. Їхній кредит мав зрости, і вони в такому разі не зможуть розрахуватися. Невелика частина будинку вже була закладена, а змінити умови займу неможливо. Дівчата невдовзі мали вступати до коледжу, але сім'я майже не мала заощаджень у банку, тому останньою її надією було Гніздо.

Йдучи вулицею, Мелоді спостерігала, як люди, натягнувши рукавиці й закутавшись у шарфи, крутья головою в пошуках сонця (сама вона була вдягнена не для такої погоди). Їй було приємно усвідомлювати, що за бажання можна було б провести весь день у кімнаті. Основною причиною, чому Мелоді любила бар «Хаятт», було те, що